

Arrest

nr. 175 615 van 30 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Mohammad X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 maart 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANBRABANT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 23 september 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 8 oktober 2015 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse overheden.

Op 16 december 2015 stemmen de Bulgaarse overheden in met de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag in toepassing van artikel 13.1.b. van de van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-verordening).

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 18 maart 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die aan de verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht onder de vorm van een bijlage 26^{quater}, vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : B.
voornaam : M. A.
geboortedatum : 04.03.1993
geboorteplaats : B.
nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan van Pashtoun afkomst, vroeg op 23.09.2015 asiel in België. Hij is niet in bezit van identiteits- of reisdocumenten.

Vingerafdrukkenonderzoek leverde geen resultaat op, maar de betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor d.d. 05.10.2015 dat hij de Bulgaarse grens op een onbekende datum op illegale wijze overschreed.

De betrokkene werd gehoord op 05.10.2015 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer 2 maanden voor zijn verhoor in België verliet om met de auto naar Iran te reizen. Hij verklaarde daar 2 dagen in het huis van zijn smokkelaar in Teheran te zijn verbleven om vervolgens 8 dagen te voet onderweg te zijn naar Turkije. De betrokkene verklaarde 2 dagen in het huis van zijn smokkelaar in Istanbul te hebben verbleven om vervolgens 3 dagen te voet onderweg te zijn naar Bulgarije om het grondgebied van de Lidstaten daar op illegale wijze te betreden. Hij verklaarde er 3 dagen in een bos te hebben gewandeld om daarna 2 dagen in het huis van zijn smokkelaar in Sofia te verblijven. De betrokkene verklaarde daarna te zijn doorgereisd via Servië en gaf aan dat zijn vingerafdrukken er onder dwang genomen werden en hij geslagen werd door de politie. De betrokkene verduidelijkte evenwel niet of dit vermeende feit plaatsvond in Bulgarije dan wel Servië. Bovendien leverde het vingerafdrukkenonderzoek, zoals vermeld, geen resultaat op. Hij verklaarde daarna te zijn doorgereisd via Hongarije en Duitsland om uiteindelijk in België aan te komen. In België diende de betrokkene op 23.09.2015 een asielaanvraag in. Op 08.10.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 16.12.2015 met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat in Duitsland had gehoord dat België een goede asielprocedure heeft en de mensenrechten er gerespecteerd worden. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Bulgarije, omdat het ze hem er naar eigen zeggen geslagen hebben. Hij verklaarde dat het allemaal zeer agressief was en zijn toekomstig leven daar niet goed zou zijn.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. De betrokkene maakte wel gewag van een in Londen verblijvende genaturaliseerde oom van zijn vader.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVR nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen.

Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletsel bestaat om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een

opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum. De Bulgaarse instanties stemden op 17.12.2015 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van de verzoekende partij van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van de verzoekende partij van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat men hem bij zijn reis van Bulgarije naar Servië aan de grensovergang dwong tot registratie van zijn vingerafdrukken en hij door de politie geslagen werd. Hij verklaarde dat het allemaal agressief verliep. Betreffende de gedwongen registratie van zijn vingerafdrukken wensen we vooreerst op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek geen resultaat opleverde en dit aldus in tegenspraak is met de door de betrokkene vermeende gedwongen registratie van zijn vingerafdrukken aan de grens tussen Bulgarije en Servië. Daarnaast benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de vermeende slagen door de politie wensen we vooreerst op te merken dat de betrokkene niet specificeerde in welk land deze vermeende feiten plaatsvonden - Bulgarije dan wel Servië - en hij enkel opmerkte dat dit aan de grensovergang plaatsvond. Daarnaast merken we op dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. De betrokkene verklaarde 3 dagen in een bos te hebben gewandeld en 2 dagen in het huis van zijn smokkelaar in Sofia te zijn verbleven en dus niet in een opvangcentrum, waardoor we denken te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Het relaas van de betrokkene, die aangaf dat het incident zich aan de grensovergang voordeed, bevestigt deze veronderstelling. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten

dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1993 geboren alleenstaande man zonder kinderen. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te ervaren en evenmin medicatie te nemen. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten."

Op 30 mei 2016 deelt de verwerende partij aan de Bulgaarse autoriteiten mee dat ze de termijn overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening tot 18 maanden verlengen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 5 en 6 van de programmawet van 24 december 2002, van de artikelen 6, 8, 13, 17 en 21 van de Dublin-III-Verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het legaliteitsbeginsel, van het principe van machtoverschrijding, van het materieel motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van

de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het "ontbreken van een rechtens en feitelijke grondslag."

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

"Het Verdrag van Genève geeft aan de vluchteling het recht vrij het land te kiezen waar hij politiek asiel wenst aan te vragen, in casu België.

De Dublin-overeenkomst voorziet in een uitzondering op deze regel en schrijft een procedure voor bij de bepaling welke Lidstaat bevoegd is voor het verzoek tot het verkrijgen van internationale bescherming.

De Lidstaat beschikt ingevolge de Dublinverordening niet langer over enige discretionaire bevoegdheid behoudens art. 17 van de Dublinverordening.

Verzoekende partij wordt terug naar Bulgarije gestuurd op basis van artikel 13 van de Dublin III-Verordening.

Deze bepaling luidt als volgt:

"Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat.

Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden."

Omtrent deze concrete situatie van verzoeker wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: "België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan van Pashtoun afkomst, vroeg op 23.09.2015 asiel in België. Hij is niet in bezit van identiteits- of reisdocumenten.

Vingerafdrukkenonderzoek leverde geen resultaat op, maar de betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor d.d. 05.10.2015 dat hij de Bulgaarse grens op een onbekende datum op illegale wijze overschreed.

De betrokkene werd gehoord op 05.10.2015 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer 2 maanden voor zijn verhoor in België verliet om met de auto naar Iran te reizen. Hij verklaarde daar 2 dagen in het huis van zijn smokkelaar in Teheran te zijn verbleven om vervolgens 8 dagen te voet onderweg te zijn naar Turkije. De betrokkene verklaarde 2 dagen in het huis van zijn smokkelaar in Istanbul te hebben verbleven om vervolgens 3 dagen te voet onderweg te zijn naar Bulgarije om het grondgebied van de Lidstaten daar op illegale wijze te betreden. Hij verklaarde er 3 dagen in een bos te hebben gewandeld om daarna 2 dagen in het huis van zijn smokkelaar in Sofia te verblijven. De betrokkene verklaarde daarna te zijn doorgereisd via Servië en gaf aan dat zijn vingerafdrukken er onder dwang genomen werden en hij geslagen werd door de politie. De betrokkene verduidelijkte evenwel niet of dit vermeende feit plaatsvond in Bulgarije dan wel Servië. Bovendien leverde het vingerafdrukkenonderzoek, zoals vermeld, geen resultaat op. Hij verklaarde daarna te zijn doorgereisd via Hongarije en Duitsland om uiteindelijk in België aan te komen. In België diende de betrokkene op 23.09.2015 een asielaanvraag in.

Op 08.10.2015 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 16.12.2015 met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met ens verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat in Duitsland had gehoord dat België een goede asielprocedure heeft en de mensenrechten er gerespecteerd warden. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Bulgarije, omdat het ze hem er naar eigen zeggen geslagen hebben. Hij verklaarde dat het allemaal zeer agressief was en zijn toekomstig leven daar niet goed zou zijn."

Lezing van de Dublin-III verordening leert dat voor de toepassing van artikel 13 vereist is dat de wordt nagegaan of de verzoeker om internationale bescherming minder dan twaalf maanden gelegen de grens op een illegale wijze overschreed.

In de bestreden beslissing wordt echter duidelijk overwogen dat verzoeker op een onbekende datum de grens overschreed en vervolgens wordt aan de hand van de verklaringen van verzoeker dat hij ongeveer twee maanden voor zijn verhoor op 5 oktober 2015 Afghanistan verliet kennelijk toepassing gemaakt van art. 13 van de Dublin III-verordening.

De bepaling van het juiste tijdstip is evenwel cruciaal bij de aanwijzing van de verantwoordelijke Lidstaat en het getuigt niet van een zorgvuldige besluitvorming om enkel aan de hand verklaringen de verzoeker zelf een losse en niet meetbare inschatting te maken van de termijn dat een verzoeker om internationale bescherming voor het eerst de landsgrenzen van een Lidstaat heeft overschreden.

Er bestaat een nauwe band tussen artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en de gekende rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S./België en Griekenland) en de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening die een omzetting zijn van deze rechtspraak.

Artikel 3, § 2, 2e en 3e lid van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17, § 1 van de Dublin-III-verordening bepaalt het volgende:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]”

Bij het asielbeleid van Bulgarije kunnen de nodige vraagtekens worden gezet zoals ook de verwerende partij dient te erkennen in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletsel bestaat om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.”

De bestreden beslissing werd genomen op grond van art. 13 van de Dublin-III-verordening dat impliceert dat de DVZ ervan uitgaat dat er geen asielaanvraag door verzoeker werd ingediend door verzoeker in Bulgarije.

Echter verzoeker verklaarde ook dat hij vingerafdrukken onder dwang heeft afgegeven aan de Bulgaarse grens. Ook aan deze verklaringen moet waarde worden gehecht gezien de gehele beslissing steunt op de verklaringen van verzoeker en het niet opgaat slechts fragmentarisch de verklaringen te gebruiken en in te roepen als bewijs.

Verwerende partij heeft dus geen uitsluitel van het feit dat er geen asielaanvraag werd geregistreerd.

In de bestreden beslissing wordt te meer overwogen dat het UNHCR begin 2014 opriep tot opschorting van de Dublinoverdrachten naar Bulgarije wegens een aantal tekortkomingen tot het bekomen van een internationale bescherming en de onthaal-en opvangvoorzieningen voor asielzoekers. Vervolgens wordt verwezen naar dat in april 2014 er opmerkelijke verbeteringen merknaam waren en dus op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting niet langer gerechtvaardigd was.

In het meeste recente AIDA-rapport van oktober 2015 en waar ook verwerende partij op steunt in de bestreden beslissing blijkt evenwel dat er sprake is van een ernstige verslechtering vanaf het begin 2015 en dat de verstrekte materiele hulp niet voldoet aan de minimumnormen zoals uiteengezet in de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van de Europese Unie van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de Europese lidstaten.

“Accommodation capacity in transit and reception centres is 5,130 places, although the national asylum agency claim to be able to accommodate 7000 individuals and to have additional 800 places in mobile modules in case of emergency influx.¹³ Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated. Registration and documentation, especially to those who approach asylum agency units on their own, is never carried out within the mandatory 3-6 day deadline,¹⁴ but is unduly postponed with the evident purpose of deterring asylum seekers from continuing to pursue their official registration in Bulgaria. Basic services are scarce and provided unevenly. Food in reception centres is provided only twice a day, except to children under 18 to whom breakfast is also provided in spite of its varying quantity and quality. Medical assistance is limited to emergency health care with more costly medicines being basically provided either by the Red Cross or other NGOs and benefactors. Access to interpretation services outside eligibility interviews is virtually impossible and asylum seekers rely for information and communication entirely on NGO interpreters, social mediators and legal advisors, whose ability to assist however is quite constrained. Finally, in March 2015 the asylum agency terminated retroactively¹⁵ the provision of BGN 65,00 monthly social allowance (equal to €33.00) to asylum seekers, accommodated in reception centres, thus fully stripping them from their right to material assistance.¹⁶”

Maar ook de bescherming die wordt geboden aan Afghaanse asielzoeker is niet afdoende.

“Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel wordt ook gekenmerkt door de verschillen tussen de lidstaten inzake de behandeling van asielzoekers, onder meer wat de duur van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen betreft. Deze situatie zet weer aan tot secundaire bewegingen. Dergelijke verschillen zijn deels het gevolg van de vele discretionaire bepalingen in de richtlijn asielprocedures¹¹ en de richtlijn opvangvoorzieningen¹². Bovendien bevat de richtlijn asielnormen¹³ weliswaar normen voor de erkenning en de bescherming die op EU-niveau moeten worden verleend, maar lopen de erkenningspercentages tussen de lidstaten – soms sterk – uiteen¹⁴. Ook is er te weinig convergentie met betrekking tot het besluit om asielzoekers uit een bepaald land van herkomst de status van vluchteling te verlenen (bedoeld voor personen die gevlucht zijn voor vervolging) of subsidiaire bescherming te bieden (bedoeld voor personen die zijn gevlucht omdat zij ernstig gevaar liepen, bv. door een gewapend conflict). Ook deze onderlinge verschillen hebben, evenals variaties in de geldigheidsduur van verblijfstitels en verschillen wat betreft de toegang tot sociale bijstand en gezinshereniging, secundaire bewegingen gestimuleerd.

14 Zo varieerde het erkenningspercentage voor asielzoekers uit Afghanistan in de periode van januari tot en met september 2015 van bijna 100 % in Italië tot 5,88 % in Bulgarije.” BEGELEIDENDE NOTA Raad voor de Europese Unie, COM(2016) 197 final, 9 april 2016)

Uit de begeleidende nota blijkt dus dat er groot verschil bestaat tussen de beschermingsgraad en dat Bulgarije inderdaad ten aanzien van Afghanen zoals verzoeker geen adequate bescherming biedt.

Het is bovendien frappant dat verwerende partij geen geloof hecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij zou zijn geslagen en meer nog suggereert of deze mishandelingen misschien wel gerechtvaardigd waren.

Aan de hand van diverse onafhankelijke bronnen staat vast dat de grenspolitie van Bulgarije flagrant en op systematische wijze de mensenrechten schenden en disproportioneel geweld gebruiken ten aanzien van asielzoekers die de Europese Unie wensen binnen te komen."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

"Verzoekende partij voert verder nog een schending aan van artikel 3, (2), tweede en derde lid van de Dublin III verordening.

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, doordat op een niet zorgvuldige wijze zou nagegaan zijn op welke datum de illegale grensoverschrijding zou hebben plaatsgevonden. Verzoekende partij voert verder aan dat ten onrechte geen rekening zou gehouden zijn met haar beweringen als zou zij geslagen zijn door de politie en onder dwang haar vingerafdrukken hebben moeten afgeven aan de Bulgaarse grens. Verzoekende partij beweert tot slot dat Bulgarije geen adequate bescherming biedt aan Afghanen.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat vooreerst gelden dat de kritiek van verzoekende partij als zou op een niet zorgvuldige wijze zijn nagegaan op welke datum de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden, weinig ernstig is.

Verweerder merkt op dat de Belgische instanties op 08.10.2015 een terugnameverzoek gericht hebben aan de Bulgaarse instanties, nadat verzoekende partij in haar verhoor dd. 05.10.2015 verklaard heeft dat zij de Bulgaarse grens op illegale wijze overschreed. Uit het verhoor van verzoekende partij blijkt bovendien dat deze grensoverschrijving minder dan twaalf maanden geleden heeft plaatsgevonden, nu verzoekende partij verklaarde dat zij haar herkomstland ongeveer twee maanden voorafgaand aan haar verhoor in België verlaten heeft.

De Bulgaarse instanties hebben op 16.12.2015 ingestemd met het terugnameverzoek in toepassing van artikel 13 (1) van de Dublin III verordening. Verweerder laat gelden dat uit de uitdrukkelijke aanvaarding ontegensprekelijk blijkt dat de Bulgaarse instanties erkennen dat verzoekende partij minder dan twaalf maanden geleden op illegale wijze de grens van Bulgarije heeft overschreden.

Verweerder benadrukt dienaangaande nog dat de Bulgaarse instanties geen enkel belang hebben bij het aanvaarden van een terugnameverzoek, waarbij, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, niet zou vaststaan dat verzoekende partij op illegale wijze de grens van haar lidstaat heeft overschreden.

Verzoekende partij maakt met haar kritiek geenszins aannemelijk dat op een niet zorgvuldige wijze werd nagegaan op welke datum de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

Verzoekende partij voert verder aan dat bij het asielbeleid van Bulgarije de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst en verwijst hierbij naar artikel 3, (2), tweede en derde lid Dublin III verordening.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij zich bij haar kritiek beperkt tot louter ongestaafde en volstrekt hypothetische beweringen.

Verwerende partij laat gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerkt, heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Bulgarije.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling.

In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Bulgarije, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een onmenselijke en ontorende behandeling.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet aangetoond heeft dat zijzelf tijdens haar verblijf in Bulgarije het slachtoffer is geworden van een onmenselijke en ontorende behandeling.

Uit het interview dat verzoekende partij aflegde, blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Bulgarije, te maken had met het feit dat haar vingerafdrukken onder dwang werden genomen en dat zij geslagen werd door de politie. Verzoekende partij stelt nog dat het allemaal zeer agressief was, dat haar toekomstig leven daar niet goed zou zijn en zij niet naar daar wil.

De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die voorhoudt dat er in diens hoofde een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een onmenselijke en ontorende behandeling, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Bulgarije.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft in de bestreden beslissing hieromtrent terecht opgemerkt dat:

[...]

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de loutere beweringen van verzoekende partij geenszins aannemelijk maken dat zij in Bulgarije het slachtoffer is geworden van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verweerder wijst er vooreerst op dat het vingerafdrukkenonderzoek geen resultaat opleverde, hetgeen in tegenspraak is met de beweringen van verzoekende partij als zou zij gedwongen zijn haar vingerafdrukken te laten afnemen aan de grens tussen Bulgarije en Servië. De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de beweringen van verzoekende partij, doch geheel terecht geoordeeld heeft dat deze in strijd zijn met de in het dossier vaststaande gegevens, nu vingerafdrukkenonderzoek geen enkel resultaat oplevert.

Terwijl dient te worden benadrukt dat het afnemen van vingerafdrukken in hoofde van verzoekende partij, die zich bevindt in de gevallen vermeld in artikel 9 en 14 van de verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013, niet vrijblijvend is of een vrije keuze, doch wel een verplichting uitmaakt. De bewering van verzoekende partij als zou zij gedwongen zijn haar vingerafdrukken te laten registreren houdt derhalve geenszins een onmenselijke of vernederende behandeling in.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat, in weerwil van wat verzoekende partij poogt aannemelijk te maken, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk uitsluitel had over het gegeven dat geen asielaanvraag werd geregistreerd, nu vingerafdrukkenonderzoek geen enkel resultaat opleverde. Verzoekende partij kan dit niet ernstig ontkennen.

Verweerder laat verder gelden dat de loutere bewering van verzoekende partij als dat zij geslagen zou zijn door de politie, evenmin een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

Verweerder merkt vooreerst op dat verzoekende partij enkel stelt dat de vermeende feiten plaatsvonden aan de grensovergang, zonder te specificeren in welk land - Bulgarije of Servië - deze plaatsvonden. Verzoekende partij slaagt er daarnaast evenmin in om elementen aan te reiken die de vermeende feiten staven.

Uit het verhoor van verzoekende partij kan bovendien worden afgeleid dat de vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Verweerder laat gelden dat binnen deze context het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn, op voorwaarde dat het geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit,

subsidiariteit en redelijkheid. Verweerder benadrukt dat uit de verklaringen van verzoekende partij en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat voormelde fundamentele beginselen door de Bulgaarse instanties met de voeten werden getreden.

Terwijl uit de verklaringen van verzoekende partij en de elementen van het dossier evenmin blijkt dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid verkeerde om en klacht in te dienen bij de bevoegde instanties.

Verzoekende partij doet met haar kritiek als dat het frappant is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geen geloof hecht aan de beweringen van verzoekende partij geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekende partij aanvoert dat het aan de hand van diverse onafhankelijke bronnen vaststaat dat de grenspolitie van Bulgarije flagrant en op systematische wijze de mensenrechten schendt en disproportioneel geweld gebruikt ten aanzien van asielzoekers, merkt verweerder op dat verzoekende partij in gebreke blijft haar kritiek te ondersteunen met concrete stukken.

Wanneer men na een verblijf in Bulgarije geen concrete en op verzoekende partij zelf betrokken feiten kan naar voren brengen over een vermeende onmenselijke en onterende behandeling dan is dit op zich reeds een afdoende aanwijzing dat haar verdragsverplichtingen nakomt.

Zie ook:

“(…) blijkt dat de enige reden die zij opgaf om niet terug te moeten keren naar Oostenrijk, te maken had met het feit dat haar familie ook onderweg zou zijn naar België en zij om deze reden liever in België zou verblijven. (…) Gelet op voormelde verklaring is de verzoekende partij weinig ernstig waar zij op heden in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor de eerste maal een waslijst aan vermeende tekortkomingen van het Oostenrijkse asielsysteem aanhaalt.” (R.v.V. nr. 151.988 dd. 08.09.2015)

Terwijl verzoekende partij ook niet aantoont dat de algemene situatie nopens asielzoekers in Bulgarije van die aard is dat zij een onmenselijke of onterende behandeling met zich meebrengt.

Verzoekende partij houdt voor dat er vanaf 2015 een ernstige verslechtering is en dat de verstrekte materiele hulp niet voldoet aan de minimumnormen zoals uiteengezet in de richtlijn 2003/9/EG. Ter ondersteuning van haar kritiek verwijst verzoekende partij naar het AIDA rapport van oktober 2015.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft nopens de opvangfaciliteiten en voorzieningen van asielzoekers in Bulgarije geheel terecht gemotiveerd dat:

“We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft, rekening houdend met de door het AIDA-rapport vermelde kritische kanttekeningen bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, geheel terecht geoordeeld dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid ernstige gebreken vertoont waardoor moet worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Verzoekende partij doet met haar kritiek geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij voert verder aan dat Bulgarije ten aanzien van Afghanen geen adequate bescherming biedt. Ter ondersteuning van haar kritiek verwijst zij naar een begeleidende nota van de Raad voor Europese Unie van april 2016.

Verweerder laat gelden dat voormelde begeleidende nota geen kritiek uit op de door de Bulgaarse instanties genomen weigeringsbeslissingen, doch enkel kritiek uit op het gegeven dat de erkenningspercentages tussen de lidstaten sterk uiteen lopen.

Verzoekende partij maakt met haar kritiek derhalve geenszins aannemelijk dat zij geen adequate bescherming zou kunnen genieten in Bulgarije.

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een onmenselijke of vernederende behandeling kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een onmenselijke of ontorende behandeling aannemelijk te maken (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...).

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden onmenselijke en ontorende behandeling niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerde behandeling die zij zou ondergaan in Bulgarije. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Bulgarije dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

De uiteenzetting van de verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betreft deze schendingen op - het ook door hem geschonden geachte - artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*" en op artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen', dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij verwijst in dit verband naar de meest recente 'AIDA-rapport' van oktober 2015, waaruit blijkt dat er sprake is van een verslechtering van de situatie vanaf begin 2015 en dat de verstrekte materiële hulp niet voldoet aan de minimumnormen, zoals uiteengezet in de richtlijn van 2003/9/EG. Voorts citeert ze uit de begeleidende nota van de Raad voor de Europese Unie COM(2016) 197, final 9, april 2016, waaruit zou blijken dat de geboden bescherming aan Afghaanse asielzoekers niet afdoende is.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht aangeeft dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. De verwerende partij vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin-III-Verordening, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt

evenwel niet indien de verwerende partij niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd of dat hij door deze lidstaat, zonder dat zijn asielaanvraag op een deugdelijke wijze werd onderzocht, zal worden teruggestuurd naar het land dat hij is ontvlucht uit vrees voor vervolging of omdat er een reëel risico bestaat dat hij in dat land zal worden gefolterd of onderworpen worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De verwerende partij stelt dan ook op correcte gronden dat, in het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, een doorgedreven onderzoek vereist is om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat een kandidaat-vluchteling zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de betrokken lidstaat.

In casu is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar de verzoekende partij dient te worden overgebracht – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van kandidaat-vluchtelingen te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de Dublin-III-Verordening tijdelijk op te schorten. De verwerende partij was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gedaan inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

De verwerende partij heeft haar standpunt dat de situatie in Bulgarije niet van dien aard is dat een kandidaat-vluchteling niet naar dat land zou kunnen worden overgebracht voornamelijk gebaseerd op een verslag van het UNHCR van april 2014. Uit dit verslag blijkt dat het UNHCR in het verleden de lidstaten van de Europese Unie reeds opriep om, gelet op de systematische tekortkomingen die gedurende een aantal maanden werden vastgesteld inzake de behandeling van asielaanvragen en wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, tijdelijk geen kandidaat-vluchtelingen meer over te brengen naar dat land. In dit verslag wordt voorts geduïd dat, aangezien er in de periode tussen 1 januari 2014 en 31 maart 2014 opmerkelijke verbeteringen werden vastgesteld inzake de registratie en de behandeling van asielaanvragen en de opvangcondities in de verschillende onthaalcentra voor kandidaat-vluchtelingen, er geen reden meer was om te concluderen dat een algemene opschorting van overdrachten van kandidaat-vluchtelingen nog te verantwoorden viel. Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo wees ze erop dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in internationale verdragen en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag laat toe te besluiten dat een nauwgezette opvolging van de situatie in Bulgarije vereist blijft.

Uit de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris stelt zich ervan bewust te zijn dat het 'AIDA-rapport' van 30 september 2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de verdere motivering blijkt dat de verwerende partij het feit dat het UNHCR tot heden niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, als uitgangspunt hanteert.

De verzoekende partij wijst er terecht op dat in het 'AIDA-rapport' van 30 september 2015, waarnaar ook in de bestreden akte meermaals wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt vastgesteld dat de opvangomstandigheden sinds 2015 zijn verslechterd. Er wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: *"Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated"* (AIDA-rapport, p. 12). Er wordt verder tevens melding gemaakt van een verslechtering op het vlak van de procedure inzake internationale bescherming: *"Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated"* (p. 11) en *"Hence, as of 1 July 2015, asylum seekers were left out without any state provided legal aid (advice and representation) at the first*

instance of status determination procedures" (p. 12). Bijgevolg blijkt uit het recente 'AIDA-verslag' van oktober 2015, waarnaar de verwerende partij zelf verwijst, dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende financiële middelen zijn om tolken te betalen tijdens de behandeling van de asielprocedure en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van juridische bijstand aanleiding geeft tot grote bezorgdheid.

De Raad erkent dat in de bestreden akte terecht wordt aangegeven dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. De verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin-III-Verordening, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien hij niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt, er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd. In het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, is dan ook een doorgedreven onderzoek vereist om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat de betrokken Dublin-terugkeerder zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de lidstaat van bestemming. Zoals de gemachtigde van de staatssecretaris het in de bestreden beslissing terecht stelt, is *"Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."* Vermits op de overdragende staat een onthoudingsplicht rust, namelijk om de asielzoeker niet over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat wanneer *"ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie"*(cf. artikel 3.2 Dublin-III-Verordening), kan de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker worden afgewenteld.

De verwerende partij stelt dat uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verwachte gevolgen van een overdracht naar Bulgarije werden onderzocht. In de bestreden beslissing kan evenwel niet worden gelezen op welke gronden de verwerende partij meent dat de behandeling van asielaanvragen op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er bijna geen juridische bijstand beschikbaar is. Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie de verwerende partij – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet kan worden geoordeeld dat *"maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel."*

De verwerende partij ontkent niet dat uit het 'AIDA-rapport' blijkt dat in de periode van januari 2015 tot september 2015 in Bulgarije aan minder dan 6 % van de asielzoekers uit Afghanistan een beschermingsstatus werd toegekend terwijl uit de Eurostat-gegevens blijkt dat in de Europese Unie in 2015 aan 67 % van de Afghaanse asielzoekers een dergelijke status wordt toegekend. Uiteraard dient met statistische gegevens steeds zeer voorzichtig te worden omgesprongen, doch een dergelijk significant verschil kan niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten en doet in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt wel degelijk vragen rijzen omtrent de wijze waarop asielaanvragen van Afghaanse onderdanen in Bulgarije worden behandeld.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Voorts moet worden geduid dat wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in het UNHCR-verslag van april 2014 in eerste instantie wordt gewezen op een verbetering van de levenscondities in de opvangcentra. Er wordt in dit verslag evenwel ook nog melding gemaakt van bepaalde bezorgdheden omtrent de kwaliteit van de opvang in sommige van deze centra. Het UNHCR-verslag bevat derhalve nog kritische bemerkingen. In het 'AIDA-verslag' van oktober 2015 wordt daarnaast uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaat-vluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen niet worden afgedaan als "*niet zwaarwichtig*".

Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan de verwerende partij niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van een meer recent verslag is het ook kennelijk onredelijk om, zonder verder onderzoek, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar "*kritische kanttekeningen*" en dat niet kan worden vastgesteld dat er "*ernstige gebreken zijn*". Het feit dat het UNHCR de verwerende partij niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije, zoals omschreven in het bronnenmateriaal waarnaar de verzoekende partij verwijst, verder kan worden gehanteerd. De verwerende partij kan haar eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR de verwerende partij geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd.

In dit verband wijst de Raad er voorts nog op dat niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke lidstaat een invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Wel komt het aan de verwerende partij toe, om na een zorgvuldig onderzoek van de toonaangevende rapporten, uiteen te zetten waarom er geen structurele tekortkomingen in de opvang en de asielprocedure zijn. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij *in casu* nagelaten heeft dit te doen. De Raad wijst er wel op dat niet van de gemachtigde van de staatssecretaris verwacht wordt *in extenso* alle informatie in de door hen aangehaalde rapporten in de bestreden beslissing weer te geven, doch moet wel blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris een zorgvuldige beoordeling van de rapporten heeft gemaakt, hetgeen zoals *supra* werd toegelicht *in casu* niet gebeurd is. De Raad is in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Aldus blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris nagelaten heeft om een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers en de obstakels in de asielprocedure, zodat de bestreden Dublinoverdracht niet deugdelijk is gemotiveerd in het licht van artikel 3 van het EVRM. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 maart 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS